

NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

THE SCORPIO RACES

A Skorpió Vágta

fine
selection

MAGGIE STIEFVATER

MAGGIE STIEFVATER

THE
SCORPIO
RACES

A Skorpió Vágtá

*Mariannek,
aki lovakat lát álmában*

PROLÓGUS: KILENC ÉVVEL KORÁBBAN

SEAN

November első napja van, így ma valaki meg fog halni.

A hideg, őszi tenger még a legvakítóbb napfényben is az éjszaka színeiben játszik: sötétkék, fekete és barna. Figyelem a folyton változó mintázatokat a homokban, miközben számtalan pata tapossa.

A parton hajtják végig a lovakat: a fekete víz és a mézskósziklák közötti sápadt úton. Ez a hely sohasem biztonságos, de nem is olyan veszélyes, mint éppen ma, a vágta napján.

Az évnék ebben a szakában valósággal élem és lélegzem a tengert. Érdesnek érzem az arcomat, amint a szél nekisodorja a homokot. A combom szúródik, ahogy a nyereg súrolja. A karom fáj, mert ezer kiló lovat tartok. Elfelejtettem, milyen az, amikor kellemes meleg van, hogy milyen érzés átaludni az éjszakát, és hogy hogyan hangzik a nevem, ha csak mondják, nem többlépcsényi homokon üvöltik keresztül.

Olyan... Olyan élő, eleven vagyok.

Miközben elindulok apámmal lefelé a sziklák irányába, egy versenybiztos megállít.

– Sean Kendrick, tízéves vagy. Még nem jöhettél rá, de léteznek érdekesebb halálnemek is, mint itt veszni a parton.

Apám ekkor sarkon fordul, és megfogja a versenybiztos karját, mintha csak nyugtalan ló volna. Röviden szót váltanak a verseny korhatáraitól. Apám nyer.

– Ha a fiad meghal – figyelmezteti a versenybiztos –, csakis magadat hibáztathatod.

Apám válasza sem méltatja, szótlánul elvezeti *uisce* csődörét.

Úton a víztükör felé összevissza lökdösnek, taszigálnak minket az emberek és a lovaik. Elcsusszanok egy paripa mellett, amely éppen hátrahököl, míg lovasa a kantár végét rángatja. Nem esik bajom, és hirtelen szembe találok magam a tengerrel; minden oldalról capall *uisce*k vesznek körül: tengeri paripák. A partot borító kavicsok színeiben pompáznak: fekete, vörös, arany, fehér, elefántcsont, szürke, kék. Az emberek vörös bojtokkal és margarétákkal aggatják tele a kantárokat, hogy enyhítsék a novemberi tenger csábító veszedelmét, bár én nem bíznám egy maréknyi virágsziromra az életemet. Tavaly egy virágokkal és csengőkkel ékes tengeri ló félig letépte egy férfi karját.

Ezek nem hétköznapi lovak. Az ember ugyan telefüggesztheti őket csecsebecsékkel, elrejtheti előlük a tengert, de ma, a parton: senki ne merjen hátat fordítani nekik!

Némelyik lovat már kiverte a veríték. Hab csöpög végig a pofájukon és a mellkasukon, mintha a tenger tajtékja volna, elrejti a fogakat, amelyek később emberekbe fognak mélyedni.

Gyönyörű és halálos paripák, szeretnek és gyűlölnék bennünket, embereket.

Apám elküld, hogy szerezzek neki nyeregtakarót és karpántot a többi versenybiztostól. A takaró színe alapján a nézők messziről, a sziklán állva is felismerhetik majd a lovasokat, bár apám esetében erre nincs is szükség: tengeri csődörének szőre ugyanis ragyogó vörös.

– Ó, Kendrick – mondják a versenybiztosok, ez ugyanis az apám neve, és az enyém is. – Az ő takarója vörös lesz.

Amint visszafelé tartok az apámhoz, odaint magához egy lovas.

– Hó, Sean Kendrick!

Apró, bozontos férfi; arca mintha sziklából volna kivájva.

– Szép nap legyen a mai!

Megtisztel, hogy felnőttként üdvözöl. Mintha én is ide tartoznék. Bólintunk egymásnak, mielőtt visszafordul a lovához, hogy befejezze a nyergelést. Kis versenynyerge kézzel készült, és amint meghúzza a hajtókát, és ránt még egyet az övön, meglátom a bőrbe égetett szavakat: *Halottaink a tengert isszák.*

Szívem vadul dübörög a mellkasomban, miközben átnyújtom apámnak a vörös takarót. Feldúlnak tűnik, és hirtelen azt kívánom, bárcsak én lovagolnék ma, és nem ő.

Magamban biztos vagyok.

A vörös uisce csődör nyugtalanul felhorkant, fülét hegyezi, ugrana. Nagyon izgatott ma. Gyors lesz. Gyors, és nehéz lesz kézben tartani.

Apám átnyújtja nekem a kantárt, hogy feleríthesse a vörös takarót a tengeri ló hátára. Megnyalom a fogamat – sós ízt érzek a nyelvemen –, és figyelem, ahogyan apám a karjára köti a pántot. Minden évben figyeltem, és minden évben szilárd kézzel kötötte; de most nem. Ujjai ügyetlenek, és tudom jól, hogy tart a vörös csődörtől.

Már lovagoltam rajta, ezen a capallon. A hátán ülve, miközben a szél csapkod, a föld reng alattunk, és a tengeri permet a lábunkat nyaldossa, sohasem fáradunk el.

A csődör füléhez hajolok, és az óramutató járásával ellentétes irányban félkört rajzolok a szeme fölé, amint puha fülébe suttogok.

– Sean! – csattan fel apám, mire a capall feje olyan gyorsan rándul fel, hogy koponyája kis híján az enyémnek csapódik.

– Mi jár a fejedben, hogy az arcodat egészen az állat pofája mellé tolod? Nem néz ki éhesnek? Szerinted jól néznél ki fél arccal?

Ám én csak bámulok tovább a csődör négyszögletű pupillájára, ő pedig visszanéz rám, fejét kissé tőlem elfordítva tartja. Remélem, emlékezni fog, mit mondtam neki: *Ne edd meg az apámat!*

Apám a torkát köszörüli, majd így szól:

– Szerintem most már fel kellene menned. Gyere ide, és...

Vállon vereget, mielőtt a ló hátára száll.

Kicsi és sötét foltként gubbaszt a vörös csődör hátán. Keze már szakadatlanul dolgozik a kantáron, hogy a helyén tartsa a lovat. A mozdulat miatt meg-megcsavarodik a zabláznak az a része, amelyik a ló pofájában van; figyelem, amint ide-oda inog a paripa feje. Én nem így kezdtem volna hozzá, de hát most nem én ülök a nyeregben.

Szólni akarok apámnak, hogy vigyázzon, mert szerintem a csődör kicsit jobbra húz, és jobban lát a bal szemével, de csupán ennyit mondok:

– Találkozunk, amikor vége van.

Idegenek módjára bólintunk egymásnak; gyakorlatlan, kényelmetlen a búcsúzás.

Egy pillanat erejéig a hullámok nem ostromolják a partot, a sirályok nem csapkodnak a fejünk felett, és az érdes levegő nem szökik ki a tüdőmből.

Azután a szürke tengeri paripa letépi apámat kényelmetlen helyzetéből, a vörös csődör hátáról.

A szürke nem bír megkapaszkodni harapásával az apám mellkásán, apám tehát lehullik a nyeregből a homokba; teste széttroncsolódott, mielőtt a paták elérnék. Második volt, vagyis hosszú percekbe telik, mire a többi ló is átrobog a testén, és újra láthatom. Addigra hosszú, skarlátvörös és fekete halommá vált, félig elmerülve a habos árban. A vörös csődör lassan megfordul, félig-meddig éhes tengeri teremtmény, de megteszi, amit kértem: nem eszi meg a sárban fekvő testet, amely egykor az apám volt. Inkább visszaereszkedik a vízbe. Semmi sem olyan vörös, mint aznap a tenger.

Nem gyakran gondolok apám testére, amint ott fekszik, elterülve a vöröslő tajtékban. Inkább úgy látom emlékeimben, amilyen a verseny előtt volt: halálra váltan a rémülettől.

Én nem fogok ugyanebbe a hibába esni.

1. FEJEZET

PUCK

Azt mondják, a fivérem nélkülem elvesznének – ám valójában én vesznék el nélkülkük.

Általában, ha megkérdeznék egy helybélit a szigeten, honnan származik, olyasmi válasz érkezik, hogy „Skarmouth mellől” vagy „Thisby hátoldaláról, a nehezebb sorú részéről”, vagy éppen „kőhajításhyira Thollától”. Én más vagyok. Emlékszem, hogy egyszer, amikor még kicsi voltam, és apám barázdás kezét szorongattam, megkérdezett egy szélverte vén gazda, aki úgy festett, mintha most ásták volna ki a földből:

– Hová valósi vagy, lányom?

Én pedig, túl hangosan ahhoz képest, milyen kis szeplős teremtes voltam, így feleltem:

– A Connolly-házba.

A gazda:

– Az mi is?

Mire én:

– Ahol a Connollyk laknak. Mert én is közülük vagyok.

Azután – és emiatt még ma is kissé zavarban vagyok, mert jellemem sötét oldaláról árulkodik – hozzáfűztem:

– Te pedig nem.

Hát így van ez. Vannak a Connollyk, és van a világ fennmaradó része – ugyanekkor, ha az ember Thisbyn lakik, utóbbi nem túl nagy részét képviseli az emberiségnek. Tavaly őszig így éltünk: öcsém, Finn, bátyám, Gabe és a szüleink. Meglehetősen csendes család voltunk. Finn mindig szét- és összeszerelt dolgokat, az alkatrészeket pedig be-spájzolta egy dobozba, és az ágya alá rejtette. Gabe sem jeleskedett a társalgásban. Hat évvel volt idősebb nálam, és a növekedésre tartogatta az erejét: tizenhárom éves korára már hat láb magasra nőtt. Apánk ónsípon játszott, amikor otthon volt, anyánk pedig minden este előadta a kenyér és a hal csodáját – bár én nem voltam tudatában, mekkora csodát művel, mígnem már nem volt többé köztünk.

Nem mintha nem lettünk volna barátságban a többi szigetlakóval. Pusztán arról volt szó, hogy egymással éltünk a legjobb barátságban. Elsősorban Connollyk voltunk. Ez volt az első és egyetlen szabály. Felőlünk bárkinek megbánthatták az érzéseit, ameddig nem egy Connolly érzéseit bántották meg.

Október hava már félig eltelt. Mint minden őszi nap a szigeten, a mai is hidegen indul, de felmelegszik és megtelik színnel, amint a nap egyre magasabbra hág az égen. Lóvakarót és kefét fogok, azután addig verem a port Galamb szürkésbarna szőréből, amíg felmelegednek az ujjaim. Mire felnyergelem, a lovam tiszta, én pedig piszkos vagyok. Galamb az én kancám, a legjobb barátom; szinte várom, mikor történik vele valami szörnyűség, mert annyira szeretem.

Miközben ráhúzom az övet, Galamb oldalba bök az orrával, majdnem megcsipent, azután gyorsan visszarántja fejét; ő is szeret

engem. Nem tudok sokáig lovagolni, hamar haza kell jönnöm, hogy segítsék Finn-nek süteményt készíteni a helybeli boltoknak. Teás-kannákat is festek a turistáknak, és mivel közeleg a vágta, több mint elegendő megrendelés vár rám. A verseny után tavaszig nem érkezik látogató a szárazföldről. Az óceán túlságosan bizonytalan, amikor hideg van. Gabe egész nap házon kívül lesz, a Skarmouth Hotelben dolgozik, készíti a szobákat a verseny nézőinek. Thisbyn az árvák csak kínkeserves munkával boldogulnak.

Néhány évvel ezelőttig, amíg el nem kezdtem folyóiratokat olvasni, nem nagyon voltam tudatában annak, milyen apró a mi szigetünk. Nem érzem annak, de Thisby valójában egészen parányi: négyezer ember egy hegyes sziklán, amely a szárazföldről többórányi távolságra emelkedik ki a tengerből. Csupa szirt, lovak és juhok, egysávos utak kanyarognak a fátlan mezők mellett Skarmouth felé, a sziget legnagyobb városába. Igazság szerint, amíg az ember nem ismer mást, Thisby pontosan elég.

Ami azt illeti, én már mást is ismerek. Mégis elég a sziget, még mindig.

Nyeregbe szállok tehát, elindulok a lovamon, lábujjaim dideregnek feslett csizmámban, míg Finn a felhajtón ül a Morrisban, és fekete szalaggal óvatosan egy szakadást ragasztgat az anyósülésen. A szakadás Lunda, a pajta macskájának ajándéka volt. Finn legalább most jól megtanulta, hogy soha ne hagyja letekerve az ablakokat. Úgy tesz persze, mintha bosszantaná a javítás, de én tudom, hogy valójában boldog, amiért ezzel bíbelődhet. Ellentmondana Finn belső kódexének, ha túl sok boldogságot mutatna.

Amikor meglát Galamb hátán, furcsa tekintetet vet rám. Valaha régen, a tavalyi évig, ez a furcsa pillantás kaján vigyorra vált volna, hogy azután berobbantsa a motort, és versenyre keljünk, én

Galambon, ő a kocsiban, bár szigorú értelemben még túl fiatal volt a vezetéshez. Túlon túl fiatal. Nem számított. Ugyan ki parancsolt volna megálljt nekünk? Versenyeztünk hát, én a mezőkön át, Finn az úton. Aki először ért a partra, annak egy hétig kellett ágyaznia a másíknak.

Ám majdnem egy éve nem versenyeztünk. Amióta a szüleim meghaltak a hajón.

Elfordítom Galambot, kis köröket írunk le az oldalsó udvaron. Izgatott, túl hirtelenkedő ma reggel, nem tud összpontosítani, én viszont túlzottan fázom ahhoz, hogy engedelmességre bírjam, és így kényelmesebb tegyem számára a gyeplőt. Ügetni akar.

Hallom, amint felbőg a Morris motorja. Éppen időben fordulok meg, hogy még lássam, hogyan száguld végig a kocsi a behajtón, semmi jót sem ígérő kipufogófelhő kíséretében. Egy pillanattal később már hallom is Finn kurjantását. Kidugja fejét az ablakon, poros haja alatt sápadt az arca, széles vigyora pedig minden fogát megmutatja.

– Meghívóra vársz? – kiáltja. Visszarántja fejét a kocsiba, és a motor felpörög, amikor sebességet vált.

– Most aztán megmutatom! – kiáltom utána, bár már messze, messze hallótávolságon kívül jár. Galamb füle felém rándul, majd reszketve újra az út felé fordul. Vad, hűvös reggel van, lovam alig kébb retti magát. Lábszáramat az oldalába nyomom, és csettintek a nyelvemmel.

Galamb rohamra indul, patái félkör alakú darabkákat vernek fel mögöttünk a földből, és szélesebesen vágatunk Finn után.

Finn útvonala nem rejtély számomra. Az utat kell követnie, főút pedig csak egy akad, a házunk mellett vezet el, Skarmouth felé. Igaz, nem a legegyszerűbb út. Tarka kőkerítésekkel és sövény sorokkal védett parcellákon kígyózik keresztül. Semmi értelme követni az

öcsém csapongó, porfelhővel jelzett haladási irányát. Galamb és én inkább a kopár mezőkön rontunk keresztül. Galamb nem nagy – a sziget lovai közül egy sem az, mivel a fű nem igazán tápláló –, de céltudatos és bátor. Így hát kedvünkre ugratunk át a sövény sorokon, csak a talajnak kell megfelelnie.

Levágjuk az első kanyart, ahol szétrebbentünk egy kisebb juhnyájt.

– Bocsánat! – kiáltom vissza a vállam felett. A következő sövény sor már ekkor jön elénk, amikor én még a juhokra figyelek; Galambnak kissé meg kell csavarnia a törzsét, hogy átvethesse magát felette. Rossz példaként szolgálna a lovaglóórákon, amint esetenül kiejtem kezemből a kantárt – de legalább nem rántom meg a ló po-fáját, aki pedig szorosan maga alá rántja a lábát, és mindkettőnket megment. Miközben elvágat a sövénytől, megkaparintom a kantárt, és megveregetem lovam vállát, hogy tudja, igenis észrevettem, amikor megmentett bennünket. Galamb hátrabiccenti a fülét, így jelezve, hogy értékeli a figyelmességemet.

Mezőn szállunk keresztül: errefelé régen juhok legeltek, de ma csak erikabokrok várják, hogy felperzseljék őket. A Morris még mindig előttünk jár, fekete árnyként a tornyosuló porfelhő előtt. Nem aggaszt az előnye: vagy a városon kell keresztülhajtania, hogy a partra jusson, márpedig ott éles kanyarok és átkelő gyalogosok vannak, vagy meg kell kerülnie a várost, értékes perceket veszítve – és jó esélyt adva nekünk, hogy felzárkózzunk.

Hallom, ahogyan a Morris habozik a kereszteződésnél, majd hirtelen a város felé lódul. Megkerülhetem Skarmoutht, ekkor nem kellene többet ugratnom – vagy átvághatok a város szélén, be-be-ugorva néhány hátsó udvarba, és kockáztatva, hogy Gabe meglát a szállodánál.

Már el is képzelem, amint én rontok elsőként a partra.

Úgy döntök, megkockáztatom, hogy Gabe meglát. Elég hosszú idő telt el az óta, hogy utoljára versenyeztünk, így a gömbölyded kis anyókák nem panaszkodhatnak, hogy egy ló vágat át a hátsó udvarukon – persze, csak ha nem török össze semmi hasznos holmit.

– Gyerünk, Galamb! – suttogom. Meglódul előre az úton, majd átugrat egy lyukon a sövényben. A helybeli házak úgy néznek ki, mintha a sziklából nőttek volna ki. A hátsó udvarok tele vannak mindenféle limlommal, aminek már nincs helye a házakban. A másik oldalon kőszikla nyúlik végig, azon nem ajánlatos lónak vágatáznia. Az egyetlen lehetőség, hogy átrontunk fél tucat udvaron, másik oldalunkon a szállodával.

Remélem, hogy mindenki a mólónál vagy a konyhájában szorgoskodik. Átszáguldunk a kerteken, félig talicskák fölött ugrunk át az elsőben, fűszerágyást kerülünk ki a másodikban, és egy ádáz terrierrel ugattatjuk meg magunkat a harmadikban. Azután, megmagyarázhatatlan módon, az utolsó kertben egy régi, üres fürdőkád fölött vezet az utunk – és máris robogunk a szálloda felé.

Gabe természetesen ott van, és azonnal meg is lát.

A szálloda előtti sétautat sepregeti hatalmas partvisával. A mögötte magasodó szálloda áhítatot keltő, repkénylepte épület. A leveleket szépen, négyzet alakban megnyesték, hogy a napfény érje az ablakokat, alattuk az élénkkék párkányokkal. A magas épület eltakarja a reggeli napfényt, és mélykék árnyékot vet a kőből kirakott sétaútra, amelyet bátyám sepreget. Gabe magasnak, csaknem felnőttnek tűnik, amint barna kabátja megfeszül széles vállán. Gyömbérszőke haja a tarkójára lóg, kicsit hosszúra nőtt, ám Gabe mégis jóképű. Hirtelesen vad büszkeség tör rám, amiért a testvérem. Abbahagyja a munkát, és a seprűre dől. Figyeli, hogyan vágatok el mellette Galambon.

– Ne legyél dühös! – kiáltom.

Arca egyik felén mosoly suhan át, de a másikon nem. Majdnem úgy fest, mintha boldog volna, mármint azok szemében, akik még sohasem látták az igazi mosolyát. Az a szomorú, hogy már egészen hozzászoktam az álmosolyához. Mostanára már hajlandó vagyok várni az igazi újbóli megjelenésére, csak azt nem vettem észre, hogy tudatosan keresnem kellett volna.

Lovagolok tovább, vágára fogva Galambot, miközben lefordulunk a sétaútról a fűre. A talaj puha és homokos; váratlanul lejtteni kezd, az ösvény beszűkül a partra vezető dombok és dűnék között. Nem tudom eldönteni, vajon Finn előttem vagy mögöttem jár-e. Ügetésre kell visszafognom Galambot, mert a talaj erre túlságosan meredek. Végül megteszi azt a nehézkes ugrást, amely eljuttat minket a tengerparthoz. Amikor megkerüljük az utolsó homokpadot is, ingerült hang tör fel a torkomon: a Morris már ott áll, ahol a fű és a homok találkozik. Kipufogógáz terjeng a levegőben, a magas homokpad körülfogja, nem engedi elillanni.

– Még így is ügyes kislány vagy – suttogom Galambnak. Kifuldadt, de prüszköl egyet. Jó verseny volt.

Finn fél lábbal a kocsiban áll, a vezető oldalán az ajtó nyitva, lába az ajtó előtti lépcsőn pihen. A tengerre néz, de amikor Galamb megint prüszköl egyet, rám pillant, szeme fölé tartja a kezét. Látom arcán az aggodalmat, ezért odairányítom Galambot a kocsi mellé. Elengedem a kantárt, hogy legelhessen, amíg álldogálunk, de nem ereszti le a fejét. Ehelyett ő is a tőlünk alig szál lépésnyire hullámzó óceánra mered.

– Mi a baj? – kérdezem. Görcsbe rándul a gyomrom.

Követem öcsém tekintetét. Még éppen látni vélem, amint egy szürke fej úszik a habok fölé emelkedve, olyan messze, a csapongó óceán

színeibe olvadva, hogy már-már azt hiszem, pusztán képzelődöm. Finn szeme azonban nem nyílt volna ilyen tágra, ha nem volna biztos a dolgában. S valóban, a fej megint kiemelkedik, és most már látom: a fekete orrlyukak olyan szélesre nyílnak, hogy egy árnyalatnyi vöröset pillantok meg bennük – még ilyen messziről is. Azután a fej többi része következik, a nyak, a bozontos sörény a sós víz miatt a ló nyakára tapadva, majd az erős vállak, csillogva, nedvesen. A tengeri ló kiemelkedik az óceánból, és hatalmasat szökell, mintha a betóduló árban tett utolsó lépések óriási, áthágandó akadályt jelentenének számára.

Finn összerezzen, amikor a ló felénk galoppozik a parton. Könnyökére teszem a kezemet, bár az én szívem is a fülemben dübörög.

– Meg ne mozdulj! – suttogom. – Ne mozdulj, ne mozdulj, ne mozdulj...

Abba a reménybe kapaszkodom, amit újra és újra megtanítottak nekünk – a tengeri lovak a mozgó prédát szeretik; imádják az üldözést. Sorolom magamban az okokat, miért nem fog megtámadni bennünket: mozdulatlanul várunk, nem a víz közelében, a Morris mellett állunk, és a tengeri paripák iszonyodnak a vastól.

A tengeri ló tényleg elvágat mellettünk, ránk sem hederít. Észreveszem, hogy Finn nyel egyet, ádámcsutkája szájalmasan bukdácsol vézna nyakában. Való igaz, hogy nagyon nehéz rezzenéstelenül állni, amíg a bestia vissza nem száll az óceánba.

Visszatértek.

Minden ősszel megtörténik. Szüleim nem követték a versenyeket, nagyjából mégis ismerem a történetet. Minél inkább közeleg november, annál több lovat köp ki a tenger. Azok a szigetlakók, akik a jövőő Skorpió Vágtákon terveznek indulni, gyakran nagy csapatokban mennek vadászni, hogy elfogják a friss capall uiscéket. Ez mindig veszélyes vállalkozás, mert a lovak éhesek, és még veszettek

a tengertől. Az új lovak felbukkanása egyben jelként is szolgál az idei versenyzőknek, hogy kezdjék edzeni az előző években befogott lovakat: ezek viszonylag engedelmes paripák, amíg az őszi tenger illata fel nem ébreszti szívükben a varázslatot.

Október folyamán, egész november elsejéig, a sziget biztonságos és veszélyes területek térképévé válik. Ha az ember nem lovas, maradjon inkább távol, amikor egy capall uisce megvadul. Szüleink megpróbálták megvédeni bennünket az uisce lovak rémes valóságától, de a tényeket lehetetlen volt elkerülni. Barátaink hiányoztak az iskolából, mert egy uisce ló éjjel megölte a kutyájukat. Előfordult, hogy apánknak ki kellett kerülnie egy tetemet a kocsjával, úton Skarmouth felé, amikor egy tengeri és egy szárazföldi ló harcba keveredett. A Szent Kolumbán-templom harangjai néha megszólaltak egy-egy szerencsétlen halász temetésén, akit a paripák felkészületlenül értek a parton.

Finnt és engem nem kell figyelmeztetni, milyen veszélyesek a lovak. Tudjuk. Mindennap eszünkbe jut.

– Gyerünk! – mondom neki. Öcsém a tengerre bámul, vékony karjára támaszkodva. Nagyon fiatalnak tűnik, bár igazából a gyermek és a férfi léte közötti senki földjén sodródik. Hirtelen rám tör a késztetés, hogy megvédjem a gyásztól, amelyet az október hoz magával. Ám nem az idei október gyásza miatt kell aggódnom; egy réges-régen elmúlt október gyötör.

Finn nem válaszol, csak némán visszabújik a Morrisba, és magára csukja az ajtót. Rám sem pillant. Máris rossz nap a mai. Pedig Gabe még haza sem ért.

2. FEJEZET

SEAN

Beech Gratton, a hentes fia levágott egy tehenet, és éppen a vérét folytatja nekem egy vödörbe, amikor meghallom a hírt. A hentesüzlet mögötti udvaron állunk, társalgásunk hiányát, a néma csendet csak tovább hangsúlyozza a kövön tett lépéseink visszhangja. Gyönyörű, hűvös nap a mai, én pedig nyugtalanul toporgok egyik lábamról a másikra állva. A kövek egyenetlenek a csizmám alatt, már nem látható fák gyökerei tolták fel őket, sőt foltosak is, barnák, feketék, pöttyökben, fröccsökkel, folyásnyomokkal.

– Beech, hallottad? Felbukkantak a lovak – szól Thomas Gratton a fiához, amint kilép boltja nyitott ajtaján. Már indult volna az udvar belső részére, de megtorpan léptében, amikor észrevesz.

– Sean Kendrick! Nem tudtam, hogy itt vagy.

Nem mondok semmit, Beech pedig ennyit morog:

– Beugrott, amikor meghallotta, hogy tehenet vágok.

A téhén tetemére mutat, amely most lefejezve, lábak nélkül függ egy fakampón. A talaj vérben ázik, ahol Beech nem tartotta elég

gyorsan a tehén alá a vödört. Az állat feje az udvar szélén fekszik, oldalára borulva. Thomas Gratton szája mozog, mint aki mondani akar valamit Beechnek a jelenettel kapcsolatban, de mégsem szólal meg. Thisbyt sűrűn lakják az apáiknak csalódást okozó fiúk.

– Hallottad, hát, Kendrick? – kérdezi inkább Thomas Gratton.
– Emiatt vagy itt, és nem lovon?

Azért vagyok itt, mert Malvern új lovászai, akiket a paripák etetésére bérelt fel, jobb esetben félnek, rosszabb esetben tudatlanok, így az utóbbi időben a széna gyenge, a hús pedig még rosszabb volt. Nem jutott említésre méltó vér a capall uiscéknek, mintha gondozóik azt remélnék, ha rendes lovakként bánnak velük, azokká is válnak. Azért vagyok tehát most itt, mert magamnak kell utánajárnom a dolgoknak, ha azt akarom, hogy minden rendesen legyen elintézve. Ám csak ennyit válaszolok:

– Nem hallottam.

Beech nyájasan nyakon paskolja a halott tehenet, és ide-oda bilenti a vödört. Nem néz az apjára.

– Kitől hallottad?

Nem igazán érdekel a válasz a kérdésére; nem számít, ki mit látott vagy hallott, csak az számít, hogy a capall uiscék már jönnek elő a tengerből. Érzem a csontjaimban, hogy így van. Ezért vagyok nyugtalan. Ezért járkal Corr az istállója előtt – és ezért nem tudok aludni.

– A Connolly gyerekek láttak egyet – feleli Thomas Gratton.

Beech felmordul, és megint a tehénre csap, inkább csak a nyomaték kedvéért, semmint gyakorlati céllal. Connollyék története az egyik legszánalmasabb tragédia, amely valaha megesett Thisbyn: egy halász három gyereke kétszeres árvaságra jutott a capall uiscék miatt. Bőségesen akad egyedülálló anya a szigeten, férjük éjszaka tűnt el, vagy egy megvadult capall uisce, vagy a szárazföld bűvölete ragadta el őket.

Egyedülálló apa is él itt bőven, feleségüket hirtelen felbukkanó fogak ragadták el a parton, vagy turisták tömött pénztárcával. Egyszerre veszíteni el mindkét szülőt, egy csapásra – ez mégis szokatlan. Az én történetem – apám húlt csontjai a sírban, anyámat elragadta a szárazföld – eléggé szokványos ahhoz, hogy mindenki hamar elfelejtse. Ez rendben is van. Ismerhetik az embert kellemesebb dolgok miatt is.

Thomas Gratton hang nélkül figyel, amint Beech átnyújtja nekem a vödröt, és esetlenül nekilát szétvágni a tehén tetemét. Nem gondolná az ember, hogy létezik míves módja is egy tehén szétदारolásának, de létezik, és amit Beech művel, nem az. Több hosszú pillanaton át figyelem Beechet, aki egyenetlen vonalakat vág, és közben mormog magában – azt hiszem, talán dúdolni próbál. Megbabonáz az egész folyamat öntudatlansága, Beech gyermeki öröme, amelyet rosszul végzett munkája felett érez. Thomas Gratton és én egymás szemébe nézünk.

– Ezt a fajta hentesmunkát az anyjától tanulta, nem tőlem – mondja. Nem mosolygok szélesen, mégis hálás a gesztusért.

– Ha nem állhatod, ahogyan csinálom – morogja Beech, fel sem nézve a munkájából –, inkább a kocsmába megyek, ez a kés a te kezdedbe is illene.

Thomas Gratton rémisztő, dörgedelmes hangot hallat, amely valahonnan az orrlyukai és a szájpadrása közötti részről tör fel. Olyasfajta hang ez, amely számomra végleg bebizonyítja, honnan származnak Beech rőfögésszerű morgásai. Elfordul Beechtől, és az udvart szegélyező épületek egyikének vörös cserepes tetejére pillant.

– Szóval, feltételezem, hogy indulsz az idej versenyen – mondja.

Beech nem felel, hiszen apja természetesen hozzám beszél. Válaszolok is:

– Úgy tervezem.

Thomas Gratton nem felel azonnal, csak bámul tovább az esti napfényre, amely csillogó narancsvörös színbe vonja a tetőcserepeket. Végül így szól:

– Igen, úgy gondolom, hogy Malvern el is várja tőled.

Tízéves korom óta dolgozom a Malvern-birtokon, és egyesek azt beszélnek, számalomból kaptam meg a munkát, de tévednek. Malvernék egész megélhetése és hírneve az istállójuk teteje alatt rejtőzik – sportlovakat exportálnak a szárazföldre –, és nem is hagyják, hogy ezt bármi romba döntse, a legkevésbé valamiféle emberi érzés, mint a számalom. Elég ideje dolgozom már Malvernéknél, hogy tudjam, Grattonék nem szívelik őket, és tisztában vagyok vele, hogy Thomas Gratton azt várja tőlem, áruljak el valamit, aminek köszönhetően még mélyebben megvetheti Benjamin Malvernt. Hosszú szünetet tartok hát, hogy a kérdés súlya elpárologjon, azután a vödör fogóját megcsörrentve így szólok:

– Ha rendben van, később, de még ezen a héten rendezném a véért a számlát.

Thomas Gratton halkán felnevet.

– Te vagy a legöregebb tizenkilenc éves, akit valaha láttam, Sean Kendrick.

Nem válaszolok, mert igaza lehet. Azt válaszolja, hogy pénteken rendezem a számlát, mint mindig, Beech pedig búcsút röffent nekem, miközben otthagynom a véres udvart.

Azon kellene járnia az eszemnek, hogy be kell hajtanom a pónikat a legelőről, meg kell igazítanom a telivérek abrakját, és miként fogom az istálló fölötti kis lakásomat ma éjjel melegen tartani – ám a Thomas Grattontól hallott híren gondolkodom. Még itt állok a szilárd talajon, de egy részem már odalent van a parton, vérem pedig ezt dalolja: *Olyan... olyan élő, eleven vagyok.*

3. FEJEZET

PUCK

Azon az éjjelen Gabe megszegi az egyetlen szabályunkat.

Nincsenek ambícióim a vacsorával kapcsolatban, mert nincs itthon semmi ennivalónk a szárazbabon kívül, és már a könyökömön jön ki a bab. Almás süteményt sütök, és meglehetősen hőstettnek tartom. Finn szándékosan idegesít azzal, hogy az egész délutánt az udvaron tölti, és egy ősrégi, tönkrement láncfűrész tüttyöl: bár azt állítja, hogy kapta valakitől, valójában a szemétből kotorhatta ki, mert még vannak fogaskerekei. Neheztelek, mert egyedül kuksolok a házban, és emiatt olyan érzésem van, hogy takarítanom kellene, pedig nem akarok takarítani. Csapkodom a fiókokat és a szekrényajtókat, az örökké teli mosogató miatt zsörtölődöm, de Finn vagy nem hall, vagy csak úgy tesz.

Végül, mielőtt a nap eltűnik nyugaton a dombok mögött, kivágom az oldalsó ajtót, és jelentőségteljesen Finnre nézek. Várom, hogy felemelje a fejét, és mondjon nekem valamit. A láncfűrész fölé görnyed, amely szétszedve fekszik előtte, alkatrészei szép rendben

sorakoznak az udvar pizskában. Gabe egyik pulóvere van az öcsémén, és bár többéves darab, még mindig túl nagy rá. Felhajtotta mindkét ujját, vastagon, teljesen egyformán, sötét haja pedig rendetlen, olajos kakastaréjban mered az égnek. Árvának néz ki, és már ez is bosszant.

– Bejössz, megeszed a süteményt, amíg legalább nyomokban meleg? – Békülékenyen hangzik, de nem bánom.

Finn fel sem pillant, úgy felel:

– Egy perc.

Nem gondolja komolyan, és ezt nagyon jól tudom.

– Megeszem az egészet – fenyegetem. Nem válaszol; belefeledkezett a láncfűrész ködös misztériumába. Azt gondolom, csak egy pillanatra, hogy utálok a fiútestvéreket, mert soha nem veszik észre, mi fontos az embernek, és csak a saját dolgaik érdeklik őket.

Majdnem kicsúszik a számon valami, ami miatt később szégyenkeznék, de meglátom Gabe alakját, amint a szürkületben tolja felénk a biciklijét. Egyikünk sem köszön neki, amikor kinyitja az udvar kapuját, áttolja rajta a biciklijét, és visszazárja. Finn azért nem üdvözlö, mert belefeledkezett a munkájába, én pedig azért nem, mert neheztelek Finnre.

Gabe leteszi a biciklijét a kis fészkerben, a ház hátulja mellett, azután visszajön, és Finn mellé áll. Gabe leveszi a sapkáját, a hóna alá csapja, karját keresztbe fűzi, szótlanul figyelve, mit művel Finn. Nem vagyok biztos benne, hogy Gabe meg tudja állapítani, mit operált ki Finn az este alig észlelhető, sötétkék fényében, de Finn mégis közelebb mozdítja a láncfűrész testét, hogy Gabe jobban lássa. Gabe így nyilvánvalóan mindent megtud, amire kíváncsi, mert amint Finn felnéz, és állával bátyánk felé bök, az csak bólint egy kicsit.

Szótlan nyelvezetük egyszerre elbűvöl és feldühít.

– Van almás sütemény – jelentem. – Még meleg.

Gabe kiveszi a sapkáját a hóna alól, és felém fordul.

– Mi van vacsorára?

– Almás sütemény – kommentál Finn a földről.

– Lánccfűrészsel – vágom rá. – Finn finom lánccfűrészelt készített köretnek.

– Az almás sütemény jó lesz – válaszolja Gabe, de fáradtnak tűnik. – Puck, ne hagyd nyitva az ajtót! Hideg van idekint.

Hátralépek, hogy Gabe beléphessen a házba, és amint elhalad mellettem, feltűnik, hogy halszaga van. Utálom, amikor Beringerék halat pucoltnak velem. Az egész ház bűzlik utána.

Gabe megáll az ajtóban. Rámeredek; egy pillanatig figyelem, ahogyan ott áll, kezét az ajtófélfán nyugtatva, arcát a kezéhez fordítva, mintha az ujjait tanulmányozná, vagy alatta a kopott, vörös festéket. Arca távolinak tűnik, akár egy idegené, és hirtelen meg akarom ölelni, mint amikor még kicsi voltam.

– Finn – szólal meg halkán –, ha készen vagy, beszélnem kell veled és Kate-tel.

Finn felnéz, ijedt arccal, de Gabe már el is ment, eltűnt mellettem a szobában, amelyen még mindig osztozik az öcsémekkel, bár szüleink szobája üresen áll. Gabe kérése, vagy talán a tény, hogy az igazi nevemet használta, megragadta Finn figyelmét; ahogyan az almás süteményem nem tudta – így hát nekilát gyorsan összeszedni az alkatrészeket, egy gyűrött kartondobozba gyűjtve őket.

Nyugtalanul tipródok, miközben várom, hogy Gabe felbukkanjon végre a szobájából. A konyha ismét szűkös, sárga színezetű helyyé válik, mint minden este, amikor a kinti sötétség egyre kisebbre nyomja össze. Sietve elmosok három egyforma tányért, és mindenkinek vágok egy szelet almás süteményt, igazságosan elosztva. Gabe kapja a

legnagyobbat. Az asztalra teszem őket; három magányos tányér sorakozik ott, ahol régen még öt volt. Lelomboz a látvány, így hát gyorsan mentateát készítek a vacsorához. Amint eligazgatom a teáscsészéket a tányérjaink körül, hirtelen belém nyilal – bár már túl későn –, hogy az almás sütemény és a mentatea nemigen illenek egymáshoz.

Finn már elkezdte mosni a kezét, és ez sajnos akár évszázadokba is telhet. Türelmesen, csendesesen dörzsöli a kezét a tejszappannal, minden ujjközét, tenyere minden egyes barázdáját alaposan megmossa. Még akkor is ezzel foglalataskodik, amikor Gabe újra megjelenik, friss ruhában ugyan, de még mindig halszagúan.

– Jaj de jó! – örvendezik Gabe, miközben kihúzza a székét, és megkönnyebbülök, mert nincs semmi baj, minden rendben lesz. – A menta illata jólesik a mai nap után.

Megpróbálom elképzelni, vajon mit válaszolt volna neki anya vagy apa. Furcsa módon korkülönbségünk most hatalmas úrként tátong közöttünk.

– Azt hittem, ma a szállodát készíttetik elő veled.

– Hiányzott a munkáskéz a mólón – feleli Gabe. – És Beringer tudja jól, hogy gyorsabb vagyok, mint Joseph.

Joseph a szállodatulajdonos Beringer fia, és túl lusta ahhoz, hogy bármiben is gyors legyen. Gabe egyszer azt mondta nekem, hogy hálásnak kell lennünk, amiért Joseph képtelen saját magán kívül bármi másra gondolni: Gabe ugyanis ennek köszönheti a munkáját. Ebben a pillanatban azonban semmi hálát nem érzek, hiszen Gabe most azért büzlik, mert Joseph egy mihaszna alak.

Gabe kezébe fogja a teáját, de nem iszik belőle. Finn még mindig mosakszik, én pedig leülök a helyemre. Gabe végigvár még néhány dörzsölést, majd így szól:

– Finn, *elég* lesz már. Rendben?

Finn még egy percig öblögeti a kezét, de azután elzárja a csapot, és leül velem szemben.

– Akkor is mondunk imát, ha csak almás sütemény van?

– Láncfűrészsel – teszem hozzá epésen.

– Istenem, köszönjük ezt a süteményt és Finn láncfűrészét – mormolja Gabe. – Boldog vagy?

– Isten vagy én? – kérdezem.

– Isten mindig boldog – válaszolja Finn. – Csak te szorulsz némi hízélgésre.

Hihetetlenül igazságtalannak tűnik a megjegyzése, de nem fogadom el a kihívást. Gabe-re nézek, aki a tányérját fürkészi. Megkérdezem:

– Na és?

Hallom, ahogyan Galamb felnyihog odakint, ahol a legelő és az udvar találkozik. A kis marék gabonáját szeretné. Finn Gabe felé fordul, aki még mindig a tányérját figyeli, ujjait az almás sütemény tetejébe nyomva, mintha az állagát vizsgálná. Hirtelen ráébredek, hogy végig ott kísértett bennem a holnap gyászos árnya, szüleink halálának évfordulója, és sohasem jutott eszembe, hogy a csendes, rendíthetetlen Gabe talán ugyanígy érez.

Nem emeli fel a tekintetét. Egyszerűen bejelenti:

– Itt hagyom a szigetet.

Finn mereven Gabe arcába bámul:

– Micsoda?

Meg sem tudok szólalni. Mintha más nyelven beszélt volna, és az agyannak le kellene fordítania a szavait, mielőtt megérthetném a jelentésüket.

– Itt hagyom a szigetet – ismételi meg Gabe, és a kijelentése most már határozottabban, valóságosabban cseng, bár továbbra sem néz egyikünkre sem.

Finn-nek sikerül először kinyögnie egy teljes mondatot:

– Mi lesz a holminkkal?

Én pedig hozzáteszem:

– És mi lesz Galambbal?

Gabe így felel:

– *Én* hagyom el a szigetet.

Finn úgy bámul, mintha Gabe arcon csapta volna. Előreszegem az államot, próbálom elérni, hogy Gabe rám nézzen.

– Nélkülünk akarsz elmenni?

Elmém igyekszik magyarázatot találni, egy logikus választ, amely a bátyám mentségére szolgálhat, és a rendelkezésére is bocsátom:

– Vagyis nem sokáig leszel távol. Csak egy...

Megrázom a fejemet. Fogalmam sincs, mennyi időre menne el.

Gabe végre felemeli a fejét.

– Örökre elköltözöm.

Szemben velem Finn az asztal szélét markolja. Ujjai a fába mélyedtek, a végük egészen elfehéredett, de az ízületek mélyvörösek; nem hiszem, hogy tudatában van, mit tesz.

– Mikor? – kérdezem.

– Két hét múlva.

Lunda a bátyám lába körül nyávog, állával a lábához és a székéhez dörgölődik, de Gabe nem pillant le, nem vesz róla tudomást.

– Megígértem Beringernek, hogy addig még maradok.

– Beringernek? – kérdezem. – *Beringernek* ígérted meg, hogy addig még maradsz? Na és mi? Velünk mi lesz?

Nem néz rám. Igyekszem elképzelni, hogyan fogunk életben maradni eggyel kevesebb kereső Connollyval, és eggyel több üres ágygyal.

– Nem mehetsz – tiltakozom. – Nem mehetsz el már most.

Szívem rémülten dübörög a mellkasomban, össze kell szorítanom az állkapcsomat, hogy ne vacogjon a fogam.

Gabe arca teljesen rezzenéstelen, és bár tudom, hogy később bánni fogom a szavaimat, mégis kimondom őket, hiszen semmi jobb nem jut az eszembe.

– Indulok a versenyen – jelentem be. Csak így, egyszerűen.

Most mindkét testvérem figyelmét sikerült megragadnom, arcom pedig úgy lángol, mintha forró kemence fölé hajoltam volna.

– Ugyan, eredj már, Kate! – kiált fel Gabe, de hangja korántsem olyan magabiztos, mint amilyennek lennie kellene. Félig-meddig hisz nekem, önkéntelenül is. Mielőtt bármi mást is mondok, el kell gondolkodnom, és el kell döntenem, hogy egyáltalán *magamnak* hiszek-e. A mai reggelre gondolok, amint hosszú hajam a szélben csapongott, az érzésre, amikor Galamb vágta be a kezdett. Azután a verseny utáni napok derengenek fel előttem, a vöröslő homok a part felső részén, ahová az óceán még nem ért el. Az utolsó hajókat látom, amelyek elhagyják a szigetet télre, egyikükön a bátyámmal.

Meg tudnám tenni, ha arra kerülne a sor.

– Márpedig indulok. Nem hallottad a városban? Előbukkantak a lovak a tengerből. Holnap kezdődik az edzés.

Nagy-nagy büszkeségemre szolgál, hogy a szavaim határozottan csengenek.

Gabe szája mozog, mintha mindenfélét mondana, csak az ajka nem nyílik szét. Tudom, hogy a fejében végigsorolja az összes ellenérvet. Lényem egy része arra vágyik, hogy azt mondja, „nem teheted”, mert megkérdézhetném, „miért?”, és akkor rá kellene jönnie, hogy nem válaszolhatja, „mert Finn magára maradhat”. S Gabe sem kérdezheti meg, hogy miért, mert akkor neki is meg kellene válnia ezt a kérdést. Nagyon okosnak és elégedettnek kellene most

éreznem magam, mert igen nehéz Gabe torkára forrasztani a szót, de csupán a szívem halk, szapora dobogását érzem a mellkasomban, *bimm-bimm-bimm*, és lelkem mélyén azt remélem, hogy Gabe felajánlja, velünk marad, ha nem versenyzek.

Végül mégis így szól:

– Rendben. Maradok a verseny végéig.

Bosszúsnak látszik.

– De nem tovább, mert utána tavaszig nincs másik hajó. Ostoba dolog, amire készülsz, Kate.

Dühös rám, de nem érdekel. Csak az érdekel, hogy tovább maradj egy kicsit.

– Nos, úgy tűnik, szükségünk lesz a pénzre, ha nyerek – mondom, és igyekszem olyan felnőttnek és nemtörődömnek tűnni, amennyire csak lehet; de közben arra gondolok, hogy ha megnyerem a pénzt, talán nem is kell elmennie. Felálllok az asztaltól, a mosogatóba teszem a tányéromat és a csészémet, mintha csak egy átlagos este volna. Végül bemegyek a szobámba, bezárom az ajtót, és a fejemre szorítom a párnát, hogy senki se hallhasson.

– Önző disznó – suttogom a párna alá bújva.

Azután könnyekre fakadok.

4. FEJEZET

SEAN

A tengerről álmodom, amikor felébresztenek.

Valójában arról az éjszakáról álmodom, amikor foglyul ejtettem Corrt, de a tengert is hallom álmomban. Egy régi mendemonda szerint az éjjel fogott capall uiscék gyorsabbak és erősebbek, így hát hajnali három óra van, és egy kövön lapulok a sziklák alatt, száz lépésre, vagy még távolabbra a homokos parttól. Fölöttem a tenger ívet vájt a mészkőbe, a mennyezet tíz embermagasságban húzódik a fejem felett, a fehér falak körülölelnek. Sötétnek kellene lennie, a holdfénytől elrejtve, de az óceán visszatükrözi a sápadt szikláról rávetülő ragyogást, és éppen eleget látok ahhoz, hogy ne botoljak meg az érdes, tengeri hínár borította, sziklás talajon. A kőnek a lábam alatt több köze van a tengerfenékhez, mint a parthoz, és óvakodnom kell attól, hogy elveszítsem egyensúlyomat a csúszós felületen. Fülelek.

A sötétben, a hidegben figyelem, változik-e az óceán hangja. A víz emelkedik, gyorsan és halkán. Jön az ár, és egy óra múlva ez a tökéletlen barlang tele lesz vízzel, magasabban, mint a fejem teteje. Csobbanás hangját várom, a hangot, amint paták törnek át a vízfelszínen; bármiféle jelet, amely arra utalhat, hogy egy capall uisce bukkant fel a vízből. Mert mire az ember paták hangját hallaná a kövön, már meg is halt.

Am csupán a tenger kísérteties csendje vesz körül: egyetlen éjjeli tengeri madár sem rikolt, nem kiabálnak fiúk a parton, nem szűrődik ide messziről a csónakmotorok robaja. A szél kíméletlenül süvít, az ív alatt is elér. Hirtelen erejétől elveszítem az egyensúlyomat, megcsúszom, a falon kapaszkodom meg, ujjaim kificamodnak. Sietve visszarántom a kezemet – a barlang falát vérvörös medúzák fedik, integetnek, csillognak a hold fényében. Apám azt mondta, teljesen ártalmatlanok. Nem hiszek neki. Semmi sem teljesen ártalmatlan.

Alattam a víz bekúszik a kövek közé, ahogy jön az ár. A tenyereim vérzik.

Hangot hallok, mintha kiscica nyávogna, vagy csecsemő sírna, és megborzongok. Nincs cica vagy csecsemő itt a parton; csak én és a lovak. Brian Carroll mondta, hogy amikor éjjel a nyílt tengeren van, néha hallja, ahogyan a lovak egymást szólítják a víz alatt, és bálnadálnak hangzik, özvegy jajveszékülésének vagy holmi furcsa kuncozásnak.

Lenézek a hullámozó vízre, az alattam tátongó, legmélyebb repedésre. A vízszint gyorsan emelkedett. Mennyi ideig álltam itt? A sziklák előttem alig többek már fényes kődaraboknál, alig emelkednek ki a fekete hullámokból. Dolgavégezetlen vagyok, az időm is lejárt – vissza kell mennem, meg kell keresnem az utat az algától síkos köveken, amíg meg lehet.

A kezemre pillantok. Vastag pataknyi vér gyülemlt fel a tenyeremben, és folyt végig a karom két csontja között. Felgyülemlik, megduzzad, hangtalanul csepeg a vízbe. A tenyerem később fájni fog. A vízre tekintek, ahová a vérem folyik. Csندben vagyok. A barlangban néma csend uralkodik.

Megfordulok, és egy ló áll szemben velem.

Elég közel van, hogy érezzem sós szagát, elég közel, hogy érezzem még mindig nedves bőre melegét, elég közel, hogy a szemébe nézzek, és lássam kitágult, négyszögletű pupilláját. Vért érzek a leheletében.

Azután felébresztenek.

Brian és Jonathan Carroll hajol fölém, mindkettőjük arcára aggodalom van írva. Brian ábrázata a szokásos vonásokat mutatja: összeráncolt szemöldök, összeszorított száj. Jonathan arcán bocsánatkérő mosoly látszik, amely másodpercenként változik. Brian velem egykorú, és a mólóról ismerem. Mindketten a vízből élünk meg, így hát közös a történetünk, bár barátok nem vagyunk. Jonathan az öccse; minden tekintetben le van maradva Brian mögött, beleértve az értelmét is.

– Kendrick! – szólal meg Brian. – Ébren vagy?

Most már igen. Úgy fekszem a priccsemen, mintha odakötöztek volna, és nem mondok semmit.

Jonathan hozzáteszi:

– Bocs, hogy felkeltettünk, haver!

– Te vagy az emberünk – folytatja Brian. Habár pillanatnyilag nem érzek rokonszenvet iránta, az éjszaka közepén, Brian nincs ellenemre. Mindig kimondja, amit gondol.

– Nincs mit kertetni: Mutt most aztán tényleg bajban van. Képes volt egész éjjel várni, hogy egy capall előjőjön, és bekövetkezett, amire várt, de nem hiszem, hogy kedvére volna.

– A ló megöli őket – bizonygatja Jonathan. Láthatóan öröme szolgál, hogy kibőkhett valami ennyire nyilvánvalót, mielőtt Brian megtehetette volna.

– Őket? – visszhangzom. Hideg van, és most már teljesen ébren vagyok.

– Mutt és egy pár haverja van a parton – magyarázza Brian. – Mind benne vannak, és nagyjából el is kapták a capallt, de nem engedhetik el, és nem tudják elhozni a partról.

Most már felülök. Ki nem állhatom Muttot – Matthew Malvernként is ismerik, a srác a főnököm fattya –, sőt a körülötte hajlongó talpnyalóit sem, de nem hagyhatnak egy lovat a parton, belecsavarodva az idióta csapdájukba.

– Te vagy a lovak szakértője, Kendrick – mondja Brian. – Úgy gondolom, a végén még valaki meghal, ha most rögtön nem viszünk téged vissza oda.

Vissza oda. Már értem a kifejezésmódjukat. Brian és Jonathan is benne van a bajban, és tudják, hogy emiatt sokat esnek a szememben.

Nem mondok semmi többet, csak kiszállok az ágyból, felveszem régi pulóveremet, majd megragadom kék és piszkosfekete kabátomat, zsebeiben minden holmimmal. Állammal az ajtó felé bökök, és a két fiú sárjáró libuc módjára fut előttem; Jonathan kitarja az ajtót, hogy Brian kivezethessen bennünket az istállóból.

Odakint a szél egészen csontig hatol. Skarmouth felett az ég sötétbarna, az utcai lámpák megvilágítják, de mindenhol máshol tintafeketen borul fölénk. Halvány holdfény világít, tehát az óceán mellett világosabb lesz, de nem sokkal. Keresztülvágunk a mezőkön, a legrövidebb úton a part felé. Semmi sincs errefelé, csupán sziklák és juhok, de mindkettőn könnyű átesni.

– Fényt! – parancsolom. Brian zseblámpát gyújt, és a kezembe adja. Megrázom a fejem. A kezemre szükségem lesz. Mögöttünk Jonathan kocogva fut, botladozva tart lépést velünk, örülten csapongó fénysugár ered a kezéből, ahogyan a zseblámpáját lóbálja. Arra emlékeztet, amikor egy viharban áramszünet volt, és anyám zseblámpával írt szavakat a falra.

– Milyen messze a parton? – kérdezem. Néhány óra múlva jön az ár, és ha a fok mellett vannak, egy új capall uisce lesz a legkisebb bajuk.

– Nem messze – lihegi Brian. Nem tunya, de az erőlködés hamar kifulladásztja. Ha nem szólták volna el magukat az imént, most megállnék egy kicsit, hadd fújja ki magát.

Mindössze azt látom, hol válnak szét a dombok, és vezet le közöttük az ösvény a partra – a szárazföld sötétebb az ég előtt –, amikor váratlan kiáltást hallok. A szél sodorja felénk, magas, vékony, keserves sikoly, és lehetetlen megmondani, embertől vagy állattól származik-e. A tarkómon égnek áll a szőr, de nem hallgatok a figyelmeztetésre: futásnak eredek.

Brian nem követ – nem hiszem, hogy képes volna –, és érzem, hogy Jonathan vívódik, testvérével maradjon-e, vagy inkább engem kísérjen tovább.

– Szükségem van a zseblámpára, Jonathan! – kiáltok vissza a vállam felett. A szél hátam mögé viszi a hangomat, és bár Jonathan válaszol, nem értem a szavait. Kiszökkenek zseblámpája halovány fényéből, be a sötétségbe, botladozva, csúszkálva lefelé a meredek lejtőn a partra. Egy röpké pillanatra azt gondolom, nem tudok továbbmenni, mert nem látok, de megteszek még egy lépést, majd vadul cikázó zseblámpafényeket veszek észre odalent, a homokon. Mögöttük fekszik a végtelen víztükrök; homályosan dereng a hold fényében.

A szél elszívja tőlem a hangokat, így hát amint közeledem a helyszínhez, úgy tűnik, mintha a férfiak hangtalanok volnának. A harc majdnem művészi, míg közel nem jut hozzá az ember. Négy férfi van a parton, megragadtak egy szürke tengeri lovat a nyakánál és a hátsó lába csüdjénél, közvetlenül a pata felett. Meglapulnak és hátraugranak, amikor a ló előretör és visszahököl, de rossz helyen vannak, és ezt tudják is. Tigris ragadtak meg a farkánál fogva, és észrevették, hogy a farkok elég hosszú ahhoz, hogy a bestia elérje őket a karmaival.

– Kendrick! – kiáltja valaki. Nem tudom, ki lehet. – Hol van Brian?

– Sean Kendrick? – kiáltja egy másik hang, mégpedig Mutt, megismerem. Erősen fogja a kötelet, amely a ló nyakára tekeredik. Felismerem testének körvonalát, széles vállait, vastag nyakát – amely igazán nyak és áll egyben.

– Ki kérte ezt a korcsot, hogy idejőjjön? Menj vissza aludni, te söpredék! Uralni tudom a helyzetet!

Úgy tudta uralni azt a lovat, mint ahogyan a halászcsónak a tengert. Most látom, hogy a másik kötelet Padgett fogja, akinek idősebb ember létére több esze lehetne, mint hogy Muttra bízva az életét. Halk sóhajt hallok a közelben magam mellett, két széllökés között, egy csendes pillanatban. Odanézve látom, hogy Mutt egyik barátja a sziklafalnak támaszkodva ül a homokban, ahol a sziklafal és a part találkozik. Saját két karját öelve kuporog, az egyiket óvatosan dédelgeti. Láthatóan eltört. A hang, amelyet az imént hallottam, a srác panaszos nyöszörgése volt.

– Tűnj innen, Kendrick! – kiáltja Mutt.

Keresztbe fonom karomat a mellkasom előtt, és várok. A ló egy pillanatra abbahagyta a kapálózást. A sziklák világos mészköve előtt kirajzolódnak a remegő, sötét vonalak, amelyek a capall uisce nyakához

vezetnek. A paripa már fárad, de a többiek is. Mutt izmos karja a kötelek rángását utánozza. A többi férfi körbemászik, kötélhurkokat tesz a homokba, remélve, hogy a ló egyszer csak belelép az egyikbe. Olyasvalaki, aki még nem ismeri a tengeri lovakat, könnyen azt hihetné, hogy az itt álló, hullámzó oldalú capall uisce vereséget szenvedett. Ám az én figyelmemet nem kerülheti el, hogy a fejét hátravetve tartja, inkább ragadozó vadállat, semmint ló módjára, és tudom, hogy hamarosan vészesre fordulnak a dolgok.

– Mutt! – figyelmeztetem. Felém sem fordítja a fejét, de legalább szóltam.

A ló csüdjét tartó kötél hirtelen megfeszül, amint a szürke capall Mutt felé tör. Homokot és apró kavicsokat szór rám földre csapódó patájával. Kiáltások hasítanak a levegőbe. Padgett megtántorodik, erősen megrántja a kötelet, hogy kibillentse a lovat az egyensúlyából. Muttot azonban túlságosan elfoglalja saját testi épségének megóvása, hogy viszonzza a szívességet. A paripa nyaka körül így hirtelen meglazul a kötél, ezért Padgett felé hátrál, patái köröket írnak le a homokban. Azután a ló Padgettre veti magát, fogát a vállába mélyesztí, mellső lábát felemelve ölelésbe fogja áldozatát. Lehetetlennek tűnik, hogy Padgett ne essen a földre a ló súlya alatt, de amikor az állat megragadja a vállát, egy pillanatra még egyenesen tartja, mielőtt térdre hullik, a szerencsétlen férfival a mellkasa alatt.

Most Mutt a ló nyaka köré kanyarítja a kötelet, de ennyi már túl kevés, késve érkezik, és hát mit tehet egyedül egy capall uisce ellen?

Padgett lassanként valószerűtlen alakot ölt. Egyre kevésbé hasonlít férfira, már sokkal inkább húsrá emlékeztet. Könnyörgő hang üti meg a fülemet, az egyik férfi kiált: *Kendrick!* Előrelépek, és amint a lóhoz kerülök, ráköpök bal kezem ujjaira, és megragadom markommal a sörényét a tarkóján, közvetlenül a füle mögött. Jobb kezemmel vörös

szalagot veszek elő a kabátom zsebéből, és a tengeri ló orrcsontjára nyomom. Megrándul, de fogásom a koponyáján és nyakán szilárdan kitart. A fülébe suttogok, mire az állat visszatántorog, belevágja patáját Padgett testébe, miközben küzd, hogy újra talajt fogjon. Padgettért már nem aggódom. Amiatt fáj a fejem, hogy egyetlen kötél tartja ezt az egytonnás vadállatot, amely már megnyomorított két embert, és most el kell vonszolnom a többitől, mielőtt kicsúszik a kezemből.

– El ne merd engedni azt a lovat! – ordítja Mutt. – Ezek után ne! Beviszed az istállóba! Nehogy pocsékba menjen a fáradságunk!

A legszívesebben az arcába vágnám, hogy ez tengeri ló, nem kutya, azt a trükköt pedig, hogy a szárazföld belseje felé vezessem, messze a majdnem novemberi tengervíztől, nem szándékozom most bemutatni. De nem akarok kiáltani, emlékeztetve a lovat, hogy itt vagyok, pontosan mellette.

– Tedd azt, amit tenned kell, Kendrick! – kiáltja Brian, aki végre leért a partra.

– Ne merészd elengedni a lovat! – ordítja ismét Mutt.

Már az is hőstett volna, ha mindenkit élve tudnék hazajuttatni innen. Lenyűgöző tett volna levezetni a lovat a partra, és megfelelő távolságban engedni útjára a tengervízben, hogy mindannyian épségben elmenekülhessünk. Ám sokkal többre is képes vagyok, mint pusztán biztonságba juttatni mindenkit, és ezt mindannyian tudják, a legjobban Mutt Malvern.

Halkan suttogok a ló fülébe, mint a tenger moraja, és teszek egy lépést hátrafelé az imbolygó lámpafényektől. Egy lépést távolodom mindenkitől, egy lépéssel közelebb az óceán felé. A zoknim a csizmámba vezeti a vizet. A sötét paripa remeg a kezemben.

Megfordulok, Muttra nézek, azután elengedem a lovat.